

Zdravím vás, dospěláci,

od táty vím, že v těchto dnech máte docela málo času, protože se chystáte na jakési Vánoce či jak to říkal, ale já vám musím napsat, protože zítra prý bude konec světa, tak abyste to ještě stihli přečíst!

Minule jsem vám psal, že mi pan doktor nedal včeličku, protože jsem sípal a že mám přijít za týden. Tak mě tam naši po týdnu zase dovezli a tentokrát mi včelička v nožce přistála. No, dal jsem jim tam hlasitě najevo, co si o tom myslím. Pak jsme ještě čekali asi 30 minut, zdali to na mě nějak nezapůsobí, ale jediná věc, která na mě v tu chvíli působila, byla nuda v čekárně.

Teď se vám musím pochlubit, jak pracuju na tom svém pohybování se z místa A do místa B vlastním přičiněním. Stále tedy vycházím z polohy na bříšku. Už jsem přišel na to, že kopáním nožiček do podložky ničeho nedosáhnu, ale kopu si i nadále, protože mě to baví. Ale teď k tomu pohybu: Zjistil jsem, že když se opřu o levé nebo pravé kolínko, moje prcka se vytrčí vzhůru a při dopadu zpět spolu s natažením kolena se posunu o kousek vpřed. To mě sice těší, ale má to jednu nevýhodu: Když je nahoře prcka, zaboří se do podložky hlava. A obráceně. Takže když se takto odrazím tím kolenem s prckou vzhůru, tak hlavou bych mohl odhrnovat sníh. Mamka říká, že je to pohybování stylem „pídalka“. A taky naši říkají, že se plazím jako postřelený voják. No, popravdě musím konstatovat, že se mi tento způsob pohybu zdá poněkud namáhavý. Nějak mi zatím nejde udržet nahoře jak hlavu, tak prcku. Ale prý to jde. Tak já budu zkoušet dál.

Prozatím jsem však vymyslel pár alternativ:

1. Když jsem na bříšku a mám ve svém zorném poli něco zajímavého (nějakou hračku), tak se za tím začnu přitahovat rukama. Chytnu se podložky – zde jsou vhodná zejména prostěradla, přehozy, deky apod., která se dají dobře uchopit – a celý se přitahuju směrem k cíli.
2. Druhý způsob je vylepšením toho prvního: opět jsou výhodou volné látkové potahy. Pokud je objekt mého zájmu relativně blízko, uchopím látkový potah a začnu jej tahat k sobě – zjistil jsem totiž, že v drtivé většině s tím potahem přijede ke mně i onen objekt...
3. Někdy zjistím, že je objekt mého zájmu někde kolem mě, třeba u pasu nebo až u nohou. V takových chvílích volím pohyb rotační, tj. jako by byl můj pupík připevněn k podložce a já se kolem jeho osy otáčím o požadovaný počet stupňů k zaměřenému cíli.
4. Tento způsob jako jediný vychází z polohy na zádech. K pohybu využívám odraz nohou. Zabořím paty do podložky, propnu se jako luk, odrazím se, a když přistanu, jsem o kus dál. Rád používám tento způsob např. když mě naši oblékají. To jim kolikrát stihnu utéct dřív, než si přichystají rukáv či noháv. Ale oni si mě vždycky za nohy přitáhnou zpět...

Prozradím vám ještě, že mám velmi rád způsob 2 a 3 – u nich totiž získám cíl svého snažení s minimálním vynaložením sil.

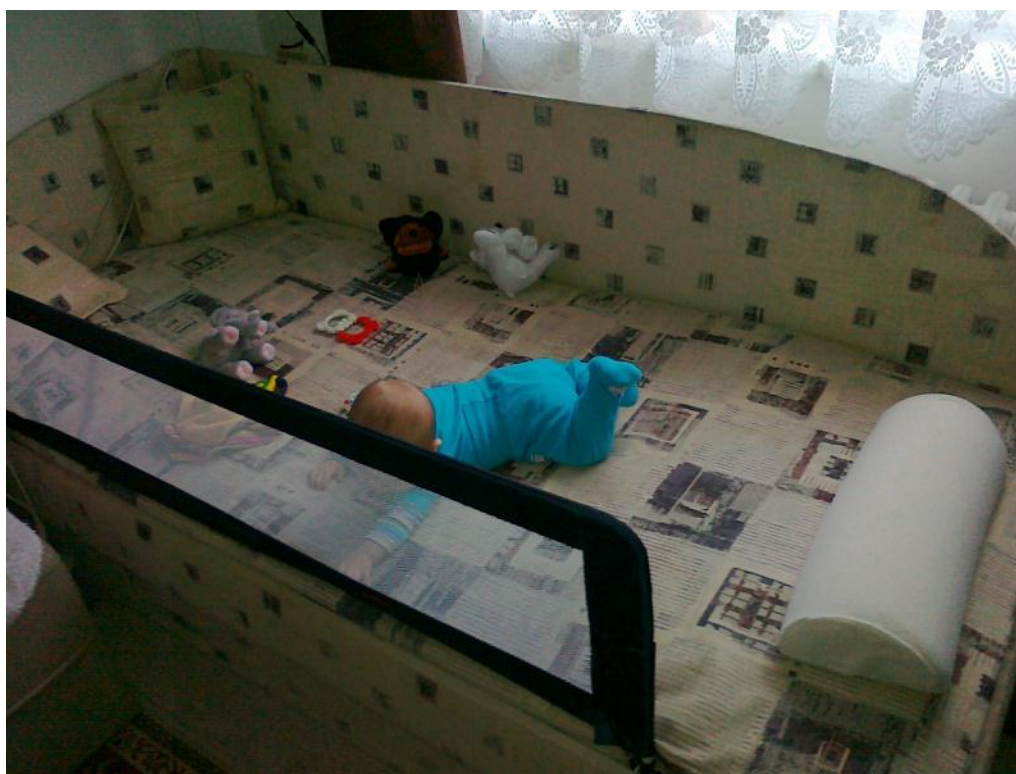

Teď vám ukážu, jak si hovím ve svém ráji hraček v Praze. Máma mi rozloží gauč v obýváku, aby byl širší a vešlo se na něj více hraček (anebo prý abych jen tak nezahučel dolů?), a já můžu vše, co se nachází kolem mě, ústně analyzovat. Stejně mě ale musejí hlídat, protože i zde používám své oblíbené způsoby pohybu, které jsem již popsal výše. (Jen tak na okraj: přes gauč máme přehoz... ;-)).

Nedávno si takhle ležím na bříšku na své oblíbené dece s nejrůznějšími povrchy a najednou se přede mnou objeví jakýsi tlustý chlápek v červeném mundúru, s červenou čepicí s bambulí na hlavě, s bílými vlasy na tváři a přifrčí si to na motorce. A k tomu si ještě zpívá nějakou písničku v jazyce, kterému fakt nerozumím (z té vaší hatmatilky už jsem přece jen něco pochytil). Prý se jmenuje Klaus. A křestním je Santa. Tak jsem si ho musel nejdříve osahat, jestli je to fakt on. Protože mi ale naši říkali, že u nás máme za tímto účelem

Ježíška, tak ten pán asi zabloudil. Zkusil jsem mu vysvětlit, že tady je asi špatně a že se bude muset vrátit, ale on vůbec nekomunikoval. Jen pořád dokola zpíval tu svou. Tak jsem se rozhodl ožůžlat mu tu motorku, aby už nemohl odjet. Asi se mi to povedlo, protože od té doby bydlí u nás na polici.

Abyste si nemysleli, že mám ráj hraček jen v Praze, tak vězte, že ho mám i v Úpici. A abych nezahučel z postele, pořídila mi maminka takové zábradlíčko, které se dá přidělat k leckteré posteli a hned se z ní tak stane ráj hraček. :-) To zábradlíčko je skládací, a tak se dá i převážet. Ale na svou vánoční túru jsem si ho nevzal. Budu všude pár dní a bude kolem mě dost lidí, tak mě vždycky někdo ohlídá, ne? :-)

Jo, abych nezapomněl, v Úpici si taky pořídili mj. novou troubu. No a já prý nějak zlobil či co, sám tomu nerozumím, a tak mamka vyzkoušela, jestli bych se v případě dalšího zhoršování mého zlobení vešel dovnitř. Prý je to takový vyhřívaný baby box. A taky je uvnitř světýlko! To prý abych se uvnitř nebál. Jak vypadalo předběžné testování si můžete prohlédnout na následující stránce.

A jak vypadám, když se chystám na procházku v té vaší hnusné zimě, a jak poté vykukuju ze svého monopostu, vidíte níže. To fakt s tou zimou nemůžete nic udělat? To bude jako každý rok?!? Víte, jaká je to otrava nechat na sebe navlíkat x vrstev? Připadám si pak jako cibule. **Ochrnutá** cibule... :-)

Tak to bude pro dnešek vše. Nebude-li konec světa, tak se vám zase ozvu. Momentálně se již nacházím na své vánoční tour (= návštěvy příbuzných a známých). Sice furt nevím, co to ty vaše Vánoce jsou, ale trochu načichnout jsem už dostal od našich. Než jsme totiž odjeli z Prahy, vytáhli naši odkudsi strom, které normálně vídám venku z kočárku, a máma kolem něj začala omotávat jakéhosi zeleného hada. Pak tomu hadovi strčili ocásek do dírek, kde obvykle mají své ocásky lampičky, počítače atd. A ten had začal blikat různými barvičkami. No, to se mi moc líbilo. Táta pak na ten strom počal všeset jakési červené kuličky různých velikostí. Můžu říci, že se mi ty vaše Vánoce začínají docela líbit a pokud během nich máte takových úletů více, jakože si domů nataháte věci, co jsou normálně venku, a všesíte na ně nejruznější nesmysly, tak se na ty Vánoce i docela těším!

Tak vám všem přeju, abyste si ty Vánoce užili, protože já si ty svoje první určitě užiju. Prý je totiž opakujete každý rok, stejně jako tu zimu venku – brrrrr!

Váš Matýsek